Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

141

În țara mărgăritarelor

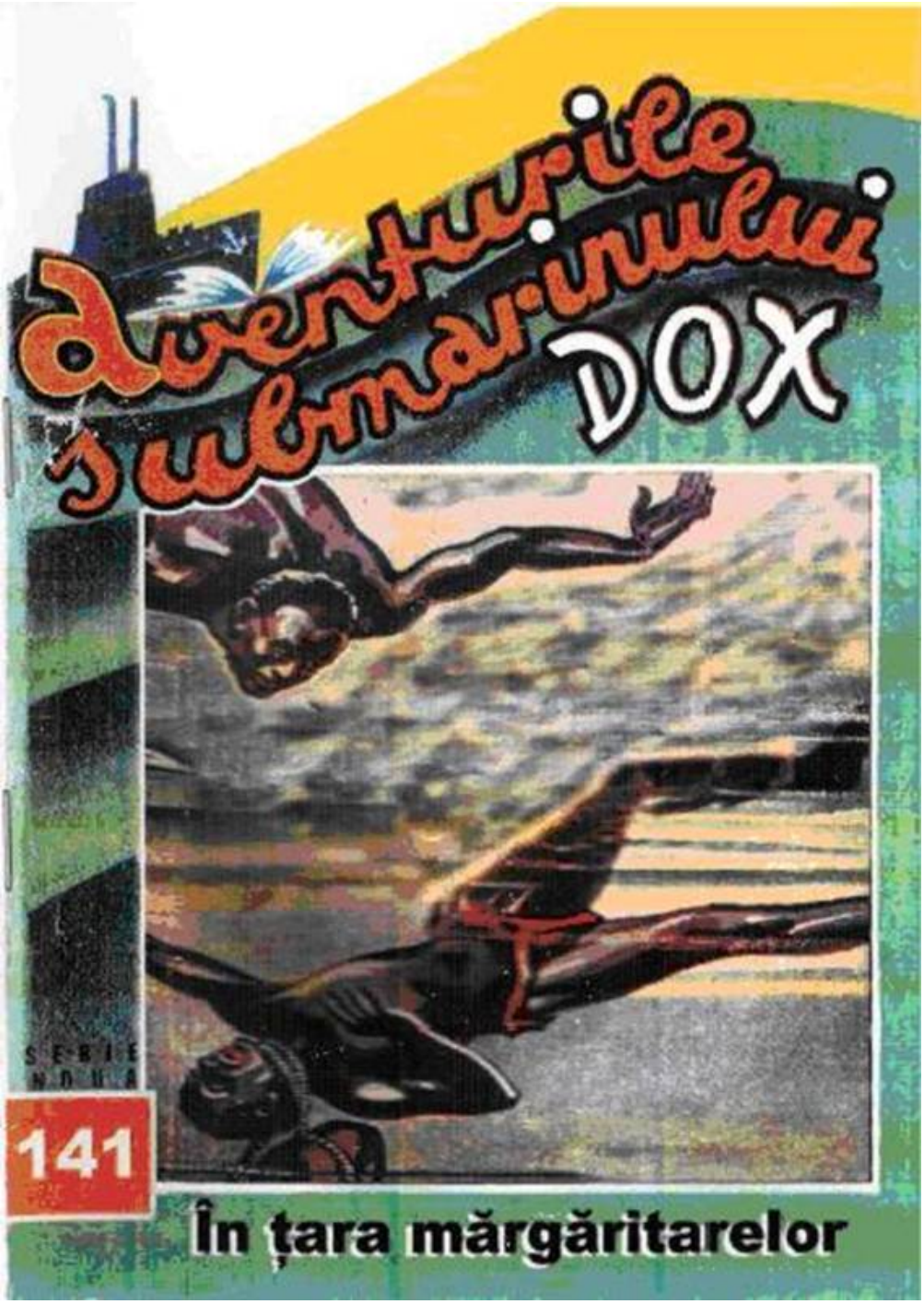
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
141
În țara mărgăritarelor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 141

ÎN ŢARA MĂRGĂRITARELOR

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
LA GOLFUL MANNAR

ŞI IARAŞI POVESTI doctorul Bertram una din aventurile sale:

— Prea frumos nu miroase aici – zise Marian – dar n-avem încotro. Bine c-avem leacul acela minunat împotriva ţânţarilor, altminteri ne-am alege cu malaria, frigurile alea care doboară pe om.

— Da, în timpul pescuitului perlelor e grozav pe aici – spuse James Fox, inspectorul din Colombo – dar guvernul, după ce a făcut tot felul de încercări, s-a întors iarăşi la vechiul sistem şi lasă să putrezească stridiile care conţin mărgăritare, în magazia aceea mare care se vede colo în fugă. Podeaua din piatră netedă e înclinată şi prin şănţuleţele săpate într-însa curge necontenit apă. Când stridiile au murit şi şi-au deschis găoacele, carnea e scoasă afară prin spălare, iar corpurile tari, adică perlele, rămân îngrămădite în anumite puncte. După cum vedeţi, e destul de interesant, dar ai dreptate: nu prea miroase frumos.

— Massers să stea liniştiţi! şopti deodată Pongo.

Ne oprirăm din vorbă şi rămaseră nemişcaţi. Dacă Pongo ne prevenea, avea motiv temeinic pentru asta şi trebuia să fim cu mare băgare de seamă, pentru moment nu atât din pricina misterioşilor criminali, în urmărirea cărora porniserăm, cât a politicii engleze.

Căci veniseră deghizaţi în băştinaşi în oraşul de corturi, care se ridică în fiecare an, în timpul pescuitului, lângă Marichehukkadj, la Golful Mannar, pe plajă – şi ne întocmiserăm cortul la marginea oraşului alcătuit din mii de alte corturi.

De comandantul vasului ocârmuirii care veghea, cu soldaţii săi, la pescuitul perlelor, nu ne puteam apropia, căci trebuia neapărat să nu afle că suntem acolo, dacă ţineam să izbutim.

Se putea întâmpla însă ca vreunuia din soldaţii, care tocmai era de patrulă prin oraşul de corturi, să-i bată la ochi cortul nostru. În cazul acesta întreprinderea noastră atârna numai de faptul dacă el ar fi fost destul de deştept să dea crezare povestirilor şi legitimaţiilor noastre şi… să tacă.

La început stătui la îndoială dacă să-l luăm cu noi pe Maha, dar inspectorul Fox zise că tocmai ghepardul va ocroti de minune măştile noastre şi astfel puteam juca rolul de scamatori, care veniseră în mare număr pentru distracţia pescuitorilor de perle care munceau din greu.

Făcuserăm în aşa fel încât să ajungem înainte de a se înnopta şi în chipul acesta vecinii noştri nu ne prea dădură atenţie, căci fiecare avea de lucru cu pregătirea cinei.

Acum, după vreo două ceasuri de când se înnopta, domnea mare însufleţire printre corturi. Lămpiţele scânteiau pe dinaintea şi înăuntrul corturilor şi de pretutindeni se auzeau strigăte, râsete şi exclamaţii vesele.

După ce mâncarăm, vroiam să mai aşteptăm până ce veselia generală va fi atins culmea şi tocmai ne pregăteam de plecare, când prevenirea lui Pongo ne reaminti că ne aflăm aici cu o însărcinare misterioasă şi plină de primejdii.

Că măştile noastre ne-ar fi putut da de gol părea cu neputinţă, căci şi inspectorul Fox stăpânea bine limba hindusă, ca şi noi şi pe când ne întocmeam cortul ne folosisem numai de această limbă.

Toate astea îmi treceau prin minte în vreme ce stăteam nemişcaţi acolo şi ascultam cu încordare. Dar nu se auzea nici un zgomot şi începui să cred că Pongo se înşelase şi el odată – ceea ce ar fi fost totuşi de necrezut.

Dar iată că un zgomot slab, ciudat, sfâşia tăcerea, care era întreruptă numai de pârâitul focului molcom. Era într-adevăr o „sfâşiere" şi anume a pânzei cortului nostru. Zgomotul acesta e atât de caracteristic încât nu poate fi luat drept altul.

E drept că era numai o tăietură foarte scurtă şi presupusei că vreun individ, îmboldit de curiozitate, făcuse o gaură ca să privească înăuntru. Şi camarazii mei păreau să presupună acelaşi lucru, căci rămaseră nemişcaţi, cu privirea aţintită în foc. Numai Maha, ghepardul îşi înălţă capul şi se uită cu încordare spre partea cortului de unde venise zgomotul.

Deodată se ridică încet, porni cu paşi uşori de pe locul cu pricina, părul de pe ceafă i se zburlii brusc şi sări înapoi.

Asta era un semn de mare primejdie şi nu mai trebuia să facem pe băştinaşii. Pongo sări îndată în picioare, smulse din foc o creangă aprinsă şi se apropie cu băgare de seamă de peretele cortului.

Am fi aprins lămpile de buzunar, dar ne-am fi dat îndată de gol, aşa că ne mulţumirăm să ne scoatem cuţitele de sub veşmintele lungi, albe, pe care le purtam.

Când Pongo fu la vreun metru numai de peretele cortului, întinse înainte braţul cu făclia. Mă stăpânii cu mare greutate să nu scot un ţipăt de spaimă.

În lumina pâlpâitoare a făcliei, văzui trupul, lung de peste un metru, de culoare albastră neagră şi cu inele albe al unui Krait, şarpele acela veninos care mişună pretutindeni în India şi de care băştinaşii se tem mai mult decât de cobra.

Reptila îşi dădu capul înapoi, pentru că în clipa următoare să se arunce asupra lui Pongo ca să-şi înfigă colţii veninoşi în trupul acestuia.

Dar chiar în aceeaşi clipă fulgeră cuţitul de rechini al camaradului nostru, pe care-l scosese repede de la brâu şi-l zvârlise spre primejdioasă târâtoare.

Cu trupul spintecat şarpele începu să se zvârcolească cu turbare pe pământ. Până şi capul retezat se rostogolea încoa şi încolo în jurul trupului.

Liniştit, Pongo scoase cuţitul care se înfipsese adânc în pământ, apoi arătă spre o gaură tăiată în pânza cortului, pe care o lumină cu făclia.

Pe acolo fusese vârât şarpele. Dar cine să ne fi recunoscut atât de repede? Cine putea avea interes să pună şarpele să ne dea muşcătura de moarte?

Pongo ieşi cu paşi mari, de pisică, din cort. Maha, ghepardul, îl chemă imediat, deşi nu prea era mare prietenie între el şi camaradul nostru.

— Să mergem şi noi – şopti Marian – căci se pare că tot am fost recunoscuţi şi poate punem mâna acum pe făptaş.

Ne ridicarăm şi părăsirăm cortul. Ca un nor greu plutea deasupra întregii părţi a coastei mirosul grozav al scoicilor putrezite din magazie.

Fără să ne pese de viaţa care urma zgomotoasă în tot oraşul acela, ocolirăm repede cortul, spre partea aceea care fusese tăiată de misteriosul nostru duşman.

Înaintea noastră văzurăm făptura uriaşă a lui Pongo, iar lângă el Maha. Şi la oarecare depărtare se furişă o umbră, spre corturile învecinate.

— *Go on!*

Pongo ghiontise ghepardul şi arătă spre făptura care fugea. În clipa următoare Maha o luă la goană şi după câteva momente fugarul se prăbuşi la pământ sub izbitura animalului.

Cu paşi mari ne apropiarăm de omul doborât, care zăcea nemişcat sub ghepard. Dar când furăm lângă dânsul, auzirăm un sunet slab, cântător, apoi o lovitură. Şi trupul de sub labele lui Maha se ridică în sus, horcăind, apoi rămase întins la pământ.

Ne aplecarăm asupra lui, uluiţi. Marian împinse înlături ghepardul şi-ncercă să întoarcă cu faţa în sus cadavrul. Apoi, speriat, trase înapoi mâna şi şopti:

— Sânge.

Câteva clipe rămaserăm înmărmuriţi, apoi Fox zise:

— Duşmanii noştri ne vor şi fi recunoscut, dar cu toate astea, să ne jucăm rolul mai departe. Să-l ducem pe omul acesta în cortul nostru! Din fericire, nimeni n-a băgat încă de seamă ce s-a întâmplat.

Ridicarăm repede trupul neînsufleţit şi-l duserăm în cort. Aşezându-l lângă foc, văzurăm că era un Tamil vânjos, al cărui chip era schimonosit de uimire nemăsurată. La tâmpla stângă avea o găurică rotundă, din care cursese o dâră de sânge pe frunte.

— Pistol cu aer comprimat – zise Marian – duşmanii noştri par să dispună de arme moderne.

— Da – încuviinţă inspectorul – îţi spuneam doar să fie vorba de o bană foarte bine organizată şi înarmată. Poţi deduce asta – adică buna organizare a bandei – din faptul că am fost recunoscuţi de cum am pus piciorul aici. Dar am eu un plan – ne vom muta mâine şi anume într-un loc unde vom fi în siguranţă. N-aş vrea să spun acum, căci poate suntem spionaţi.

Atentatul încercat asupra noastră şi mai mult încă moartea făptaşului, care trebuia să fie împiedecat de a vorbi, ne dovedea că oamenii pe care trebuia să-i învingem sunt vicleni nevoie mare şi nu se dau îndărăt de la nimic.

— Aha – şopti Fox – mă aşteptam la asta. Acum cred că ne vom pomeni cu soldaţii peste noi. Mi-am spus eu îndată că omul care l-a împuşcat pe Indian ne va bănui într-un fel oarecare. De sigur c-a observat că l-am adus pe mort în cortul nostru şi acum o fi crezând că ne na vârî în bucluc.

— Şi se poate să izbutească – zise Marian – dacă soldaţii nu ne vor crede, atunci chiar că dăm de dracu – cel puţin ne vor aresta şi ne vor lua cu ei.

— Aşa şi nădăjduiesc – râse Fox – vom fi în siguranţă peste noapte, căci ne vor aduce pe vasul ocârmuirii, pentru că n-au nici o închisoare aici. Cu comandantul ne vom înţelege noi, fiţi pe pace.

Paşi repezi se apropiară de cortul nostru. Perdeaua fu dată în lături şi trei soldaţi englezi intrară înăuntru.

Cel din frunte avea grad de sergent. Îşi roti repede privirea prin cort, duse mâna la pistol când văzu ghepardul, apoi clătină capul mirat recunoscând soiul animalului şi privi mortul.

— Cine sunteţi? întrebă, după aceea, cu asprime. De ce l-aţi ucis pe omul ăsta?

Lăsarăm în seama inspectorului să răspundă. Şi Fox o şi făcu, aşa cum se cuvenea: încrucişă braţele pe piept, se uită liniştit la sergent… dar nu rosti nici o vorbă.

Militarului i se umflară vinele de la frunte.

— N-ai limbă? răcni el apoi. Las-că vă facem noi să vorbiţi! Haideţi cu noi!

Scoase o fluierătură şi după câteva clipe se apropiară de cort paşi repezi din toate părţile.

Cortul nostru fu pur şi simplu sfâşiat. Şi cu izbituri date cu patul armelor furăm siliţi să-l strângem. Sergentul ne spuse că trebuia să-l ducem singuri la şalupa ocârmuirii, altminteri nu răspundeau de vreun furt.

Buzunarele ne fură apoi scotocite în grabă şi când sergentul dădu de brâurile noastre de arme umplute, făcu o mutră de-ţi venea să râzi, nu alta.

El băgă de seamă că ne stăpâneam cu greu râsul şi se răsti la noi:

— După cum văd, sunteţi indivizi foarte primejdioşi. Dar las-că vă învăţăm noi minte! Drept să spun, n-am mai văzut Indieni atât de caraghioşi. Ochii cenuşii… (îl privi ţintă pe Marian)… asta nu se poate. Haideţi, la drum!

Încărcarăm bucăţile cortului în spinare, doi soldaţi ridicară trupul celui ucis, apoi ne duseră spre ţărm.

Cu toată ora înaintată, ne fu dat să cunoaştem încă în ziua aceea pe comandantul vasului ocârmuirii. Furăm lăsaţi să aşteptăm pe punte, păziţi de soldaţi şi după câteva minute se aprinseră câteva becuri electrice. O uşă din cabina de pe punte fu deschisă şi o făptură înaltă trecu pragul.

Joe Godfrey, şopti Fox, stăpânindu-şi râsul. Numai de nu m-ar recunoaşte prea repede.

Joe Godfrey se apropiă de noi şi ne măsură din cap până-n picioare. Avea o mutră de bulldog, care era roşie de mânie acum.

În cele din urmă se hotărî şi zise cu un glas care părea un mârâit de leu:

— Ei, băieţi, ce aveţi de spus?

Fireşte că nu spuserăm nimic, dar Fox nu-şi putut stăpâni un zâmbet, se vede, căci Godfrey se repezi la inspector şi-l apucă de piept. Începu să-l zgâlţâie cu putere încoace şi-ncolo şi răcni:

— Ce, nu vrei să vorbeşti, ai?

Drept e că bietul inspector nici n-ar fi putut vorbi, chiar dacă ar fi vrut, căci şi-ar fi muşcat limba dacă ar fi încercat.

Godfrey, care-şi apropiase de tot faţa de aceea a inspectorului, se opri de-odată din „distracţia” lui, se holbă uimit la Fox, apoi şuieră o înjurătură.

După aceea se-ntoarse şi-l târî pe inspector după el în cabina de pe punte. Îl recunoscuse deci pe Fox, dar avusese

atâta prezenţă de spirit să nu-şi trădeze mirarea de faţă cu ceilalţi.

Ştiam acum că n-aveam ce ne mai teme şi aşteptarăm liniştiţi, în vreme ce soldaţii se uitau nedumeriţi unul la altul. Probabil că nu-şi puteau explica ciudata atitudine a comandantului lor.

După câteva minute uşa cabinei de pe punte fu iar deschisă şi Fox zbură până la noi, împins de pumnul uriaş al comandantului.

— Vârâţi-i în gaură! răcni Godfrey . Şi animalul, ghepardul cu ei. Mâine voi hotărî soarta lor. Pe mort îl va fotografia şi cerceta doctorul, apoi va fi aruncat în mare.

— Păcat – se adresă inspectorului – crezusem c-am pus mâna pe un ticălos, care m-a jefuit odată. Haideţi, luaţi-i de aici!

Pricepurăm cum stăteau lucrurile şi urmarăm de bunăvoie pe soldaţii care ne duseră în cala vaporului. Furăm închişi cu toţii într-o încăpere mare, cu desăvârşire goală.

După ce uşa fu zăvorâtă şi paşii soldaţilor se-ndepărtară, Fox şopti:

— Aşa, asta e în regulă. Din fericire, Godfrey s-a dovedit foarte deştept că nu şi-a arătat surprinderea pe punte. Fireşte că acum ne va sprijini în toate privinţele. Principalul lucru pentru noi e să ne facem nevăzuţi fără să fim băgaţi în seamă. I-am propus lui Godfrey să ne dea drumul mâine într-o barcă printr-o ferestruică pe unde se-ncarcă mărfurile. În felul acesta ne-am putea face nevăzuţi mai lesne.

— Eu cred, însă, că vasul va sta acum sub cea mai straşnică supraveghere a duşmanilor noştri – îmi dădui eu părerea – mai bine ar fi s-o ştergem pe întuneric.

— Atunci trebuie s-o facem abia mâine seară – zise Fox – mai întâi trebuie să mă interesez de un anumit vapor, pe care să ne îmbarcăm. Acolo vom fi în deplină siguranţă. Şi acum să ne culcăm, deşi nu o dormim pe moale.

II
SMARDA, SCAFANDRUL

NE ÎNSELASEM ÎNSĂ dacă crezusem că ne aflăm în siguranţă.

Să fi trecut vreo două ceasuri de când ne aflam în cala vaporului, când furăm treziţi brusc.

Maha, ghepardul nostru, părea că-şi ieşise din fire. Sărea agitat încoace şi-ncolo, scheuna dureros, adulmeca pe la crăpăturile uşii, pentru ca apoi să-nceapă iarăşi a sări nebuneşte.

Înţeleptul animal, părea să fi mirosit o foarte mare primejdie, de vreme ce arăta o astfel de agitaţie. Şi noi eram închişi în încăperea aceea, fără nici o armă asupra noastră.

Deodată Pongo – care avea şi el un miros tot atât de fin ca şi Maha – strigă:

— Foc, Massers!

Simţirăm un fior de spaimă. Foc pe bordul vasului, în toiul nopţii şi noi închişi acolo jos…

Sărirăm imediat la uşă şi începurăm să izbim într-însa din toate puterile.

Dar nu se arătă nimeni.

Simţirăm şi noi acum miros de fum. Focul trebuia să fie undeva prin apropiere şi probabil că nu fusese observat până acum de echipajul vasului.

Maha scotea, la intervale scurte, un schelălăit plângător, care făcea să ne treacă fiori. Pe de altă parte, însă, asta era foarte bine, căci atrăgea atenţia soldaţilor.

Noi izbeam mereu în uşă şi din când în când ne opinteam din răsputeri. Dar chiar şi puterea lui Pongo fu fără folos, căci uşa la pereţii închisorii noastre erau din lemnul cel mai tare.

Şi mirosul de foc devenea din ce în ce mai puternic şi auzeam lămurit pârâitul flăcărilor. Un incendiu uriaş trebuie să fi izbucnit în pântecele vasului.

În cele din urmă se auziră strigăte de alarmă, paşi grăbiţi pe punte care pătrundeau până la noi. Ne puteam aştepta că Godfrey, comandantul, va face tot ce-i va sta în putinţă ca să ne salveze. Dar asta părea să fie foarte greu, căci ţipete de groază ne dovedeau că soldaţii nu puteau răzbate prin marea de flăcări.

Deodată se auzi glasul tunător al comandantului şi, răsuflând uşuraţi, auzirăm în sfârşit şuieratul unui furtun de apă.

După vreo zece minute numai, echipajul potolise focul. Uşa închisoarei noastre fu deschisă cu putere şi la lumina câtorva lămpi de buzunar pe care le ţineau în mâini câţiva soldaţi, văzurăm că scândurile de afară arseseră pe de-a întregul.

Comandantul Godfrey intră înăuntru; faţa-i roşie era îmbrobonată de sudoare şi mâinile-i uriaşe tremurau.

— Mare noroc aţi avut! zise el. Din fericire paznicii au observat focul la timp. Altminteri aţi fi fost făcuţi scrum. Haideţi, ieşiţi afară! Vă voi da sus altă încăpere.

Îl urmarăm, supuşi, încadraţi de soldaţi. Sus, în cabina de pe punte, câţiva soldaţi se îndeletniceau să golească încăperea în care se aflau uneltele. Când treaba fu gata, Godfrey ne arătă încăperea aceea şi zise, cu asprime:

— Aici veţi rămâne până mâine dimineaţă. Vin ca să vă mai văd pe urmă.

Furăm închişi în încăperea încinsă şi paşii soldaţilor se-ndepărtară.

— Godfrey va trebui să ne dea drumul după aceea – şopti Fox – altminteri ne mai putem aştepta la atentate. Dacă ne-am fi prăpădit în cursul incendiului, nimeni n-ar fi putut susţine că am fost omorâţi şi astfel ar urma să apese asupra noastră bănuiala că l-am ucis pe indianul de pe ţărm. Sunt chiar sigur că ne putem aştepta şi acum la un alt atentat – de bună seamă un nou foc – căci nu-ncape îndoială că am fost zăriţi de pe uscat când am fost închişi aici. Şi un incendiu nou nici n-ar fi de mirare, căci s-ar putea spune că focul a continuat să ardă înfundat, fără ca cineva să bage de seamă.

— Ai dreptate, domnule Fox – încuviinţă Marian – de plecat trebuie să plecăm în orice caz de aici. Dar încotro să mergem acum noaptea?

— Trebuie să-l întreb pe Godfrey unde ancorează pescuitorul de perle Wansa. Pe barca lui suntem la adăpost, căci el e pe jumătate plătit de noi. Vă puteţi lesne închipui că am întins o vastă reţea de spionaj peste întreg Ceylonul. Astfel, de pildă, ştim totul despre Lena şi vecinul său Dutha, asupra cărora dv., domnilor, aţi păstrat tăcerea, din motive de bună cuviinţă. Planurile îndrăzneţe ale acestor doi nu cred să se înfăptuiască vreodată. Şi cum vă spuneam, Wansa ăsta e de partea noastră. Duşmanii noştri nu vor bănui că ne aflăm în mijlocul flotilei de bărci cu pescuitori de perle, care ancorează aici.

— Aşa e, dacă poţi garanta pentru Wansa acela, atunci suntem în cea mai mare siguranţă la dânsul – spuse Marian – pesemne că îl cunoşti d-ta destul de bine.

— Până acum ne-a făcut servicii foarte bune – urmă Fox – şi ne-a dat indicaţiunile cele mai preţioase privitoare la bandă. Fireşte şi prin alte rapoarte ale spionilor noştri am găsit urma acestei bande, care duce încoace. Cu deosebire m-a informat un scafandru cu numele de Smarda, acre lucrează pe barca lui Wansa. Aşa dar, proprietarul bărcii pare să fie într-adevăr cinstit. I-au fost chiar furate mărgăritare de preţ, pe care le trimisese la Colombo.

— Şi solul a fost iarăşi sfâşiat de un tigru? întrebă Marian. Tot tigrul acela verde, misterios, de a cărui existenţă m-aş îndoi, dacă nu l-aş fi văzut cu ochii mei în două rânduri?

— Da, a fost din nou tigrul verde, care a sfâşiat doi trimişi ai lui Wansa. Însoţitorii trimişilor, care întovărăşesc totdeauna pe aceştia, ca să-i ocrotească, au luat-o repede la fugă, când văzură fiara, care părea să fie şi vrăjită.

— Îmi dai voie? zise Marian. Ai pomenit iarăşi de această „vrajă" a tigrului. Eşti într-adevăr încredinţat că l-ai nimerit?

— Domnule Farrow, înţeleg îndoiala dumitale – spuse Fox – căci nici eu n-am crezut, la început. Nu vreau să mă laud, dar sunt cel mai bun trăgător al corpului nostru din Colombo. Am descărcat două gloanţe asupra tigrului verde şi l-am nimerit, căci după al doilea glonţ fiara se clătina şi cu toate astea a rupt-o la fugă în desiş. Şi, deşi am făcut cercetări amănunţite n-am descoperit nici o picătură de sânge.

— Ciudat! murmură Marian. Mai c-aş crede… dar nu, asta ar fi prea din cale afară – poate, totuşi, să fie… în sfârşit vom vedea când ne-om întâlni a treia oară cu tigrul verde.

— Asta se poate lesne întâmpla – zise Fox – deoarece sunt încredinţat că banda de tâlhari se foloseşte de tigrul acesta ca să-şi învăluie faptele într-un întuneric misterios. N-aţi auzit şi dv. o fluierătură pe undeva în desiş. Când v-aţi întâlnit cu fiara?

— Da – încuviinţă Marian – credeam că ţipătul unei păsări, dar acum sunt şi eu de părere c-a fost un om, de care ascultă fiara. A, pare că vine comandantul.

Într-adevăr, Godfrey descuie uşa şi intră înăuntru.

— Mă bucur că vă cunosc, domnilor – zise el, cu glas coborât. Fox, vechiul meu prieten, m-a şi informat. Poftim armele şi lămpile dv. de buzunar. Presupun că doriţi să părăsiţi acum vasul?

— Cam aşa, domnule Godfrey – răspunse Marian – şi vă mulţumim pentru binevoitorul sprijin ce ne daţi. Dar ia spune, ai descoperit de unde a pornit focul?

— Da – scrâşni comandantul, cu o înjurătură – a fost pus cu multă dibăcie şi făptuitorul trebuie să fie dintre oamenii

mei. S-a dat foc unei cantităţi mari de pânză gudronată, de care ne folosim pentru acoperirea tunurilor noastre când marea e înfuriată. La început focul a mocnit înăbuşit, pe urmă au izbucnit flăcările.

— Aşa! făcu Fox. Atunci trebuie să părăsim vasul cât mai curând. Ştii d-ta unde se află barca lui Wansa, dragă Godfrey?

— Fireşte, stau doar cu el în legătură. Dacă vă daţi drumul în apă la pupa vasului, veţi fi luaţi într-o luntre de Smarda, scafandrul. El vă aşteaptă, tocmai venise mai adineauri să ia ordine.

Părăsirăm repede noua noastră închisoare şi-l urmarăm pe comandant spre pupa vasului. Apoi ne săltarăm unul după altul peste parapet şi ne dădurăm drumul pe funia pe care Godfrey avusese grijă să pună s-o lege dinainte.

Înotarăm încet spre un obiect, care se ridica din apă la vreo zece metri depărtare.

În vremea asta locuitorii oraşului de corturi se culcaseră şi luminile fuseseră stinse. Dar cerul era spuzit de stele, aşa că puteam vedea cel puţin la câţiva metri depărtare.

Când furăm aproape de obiectul întunecat, recunoscurăm că aceasta era o luntre.

— Smarda, tu eşti? întrebă Fox, încet.

— Da, Sahib – răspunse un glas plăcut.

După câteva minute ajunserăm la luntre şi ne săltarăm în ea, ajutaţi de cei dinăuntru.

Abia ne aşezarăm, că Smarda şi puse mâna pe lopeţi şi începu să vâslească.

După vreo cinci minute Smarda acostă lângă una din numeroasele bărci care păreau înţepenite pe apă. Din kanu-ul nostru puteam trece uşor în barcă, ceea ce făcurăm cu multă băgare de seamă.

— Sahib Fox? întrebă un glas din întuneric.

— Da, dragă Wansa – răspunse inspectorul – îţi mulţumesc că eşti la postul d-tale.

— Smarda mi-a spus despre ce e vorba, când Sahib comandantul i-a dat ordin să aştepte – şi eu nu mi-am făcut decât datoria – zise Cingalezul politicos – poftiţi cu ceilalţi Sahibi, v-am întocmit un cort în spatele bărcii.

Eram tare obosiţi, dar cu toate astea, înainte de a intra în cortul încăpător, inspectorul Fox, care se întorsese, scoase o înjurătură.

— Ia te uită… de data asta am fi fost pierduţi cu desăvârşire! zise el apoi. Acesta e al doilea atentat pe vapor.

Godfrey o să-şi smulgă părul din cap de necaz că aşa ceva se poate întâmpla sub ochii săi.

De pe vaporul pe care-l părăsisem nu de mult, se înălţa o coloană uriaşă de foc. Cabina de pe punte ardea ca o făclie şi din flăcările uriaşe puteam recunoaşte că făptaşul turnase şi benzină sau alt lichid inflamabil.

Avea dreptate Fox: dacă ne-am mai fi aflat în încăperea aceea, cu greu am mai fi putut scăpa cu viaţă.

Rămaserăm tăcuţi înaintea cortului, până se stinseră flăcările, apoi intrarăm înăuntru, să ne întindem pe culcuşurile noastre. Acest nou atentat era o dovadă de lipsă de omenie a bandei şi de cât era ea de răspândită, căci chiar printre soldaţii vasului trebuia să fie vreunul dintr-ai ei.

*

* *

A doua zi dimineaţă fui nevoit să admir iarăşi stăpânirea de sine a lui Wansa, căci în loc de Sahibii albi la care ar fi trebuit să se aştepte, părăsiră cortul trei indieni arămii şi un negru uriaş, urmaţi de un ghepard.

Cei doi Cingalezi nici nu tresăriră şi Wansa ne făcu chiar urarea aceea orientală de bună dimineaţa. Era un bărbat mai în vârstă şi făcea o impresie foarte bună. Părea să se bucure din inimă când Fox îi strânse mâna şi-l prezentă ca un credincios al ocârmuirii.

Smarda, scafandrul, era deasemenea foarte simpatic şi avea o privire de om cinstit. Să fi avut vreo treizeci de ani şi era foarte puternic.

Fox îl salută şi pe el prieteneşte şi ni-l prezentă.

— Wansa – întrebă inspectorul pe stăpânul bărcii – aveţi iarăşi mărgăritare de preţ, pe care vreţi să le trimiteţi la Colombo?

— Da, Sahib, ultima recoltă am strâns-o singur şi am găsit câteva perle foarte frumoase. Aveam de gând să le trimit mâine – de data asta însă printr-un tânăr malaiez, fără nici un însoţitor. Poate că banda care ne ţine sub teroare, nu-l va lua în seamă. Ia te uită, Sahib Fox, ce zici de mărgăritarele astea?

Desprinse de la şorţ o punguliţă de piele, din care scoase cinci perle minunate. Una din ele cu deosebire frumoasă, scânteia de albeaţă şi era de o mărime neobişnuită. Cele cinci mărgeluşe pe care le ţinea Fox în mână reprezentau o adevărată avere.

— Pot să le văd şi eu? întrebă Marian.

Fox îi dădu perlele şi prietenul meu le privi cu atenţiune. Ştiam că se pricepea la pietre preţioase şi perle şi pricepui

interesul ce-l arăta pentru aceste mărgăritare minunate… Dar apoi văzui că făcu deodată o mutră cam ciudată când examină perla aceea mare şi strălucitoare. Nu spuse însă nimic, dând din cap.

— Wansa – se adresă iar inspectorul Cingalezului – trebuie să mi-l arăţi pe băiatul ăla, pe care-l trimiţi mâine cu perlele. Poate că o să-l urmez şi eu. S-a mai întâmplat ceva de seamă?

— Nu Sahib Fox.

— Wansa. Uiţi de chestia cu Atra – interveni scafandrul Smarda.

— Aşa e – zise celălalt, fără urmă de stingherealã – neguţătorului Atra i s-a furat o perlă preţioasă din cortul său. Dar lucruri de astea se-ntâmplă câteodată pe aici şi nu e numaidecât nevoie ca banda să fie amestecată. În socoteala ei se pot pune mai mult jafurile însoţite de omor, pe care le făptuieşte asupra bărcilor de perle.

— Cu toate acestea un mărgăritar deosebit de frumos ispiteşte şi el – zise Fox – de sigur că n-a fost descoperit nici un făptuitor?

— Nu Sahib. Hoţul l-a ameţit pe Atra cu un praf otrăvit şi a putut scotoci în linişte prin cort. Sahib Honders a condus cercetările.

La auzul acestui nume Fox făcu o strâmbătură şi zise către noi:

— Lionel Honders e un coleg al meu, dar, cu toată părerea de rău, n-aş putea spune că e un poliţist dibaci. Nici n-ar avea nevoie, căci pare să fie foarte bogat, cel puţin judecând după viaţa de belşug pe care o duce. Nu-i de mirare că n-a descoperit nimic. În sfârşit – acum trebuie să ne punem pe treabă. Cel mai bun lucru ar fi dacă am privi de aici de pe barcă la afundarea lui Smarda, apoi mergem cu kanu-ul pe uscat şi cercetăm mai întâi acolo. Pe undeva s-o arăta banda aia, când o băga de seamă că am scăpat şi de-al doilea atentat.

— Da, probabil că vor încerca să ne răpună prin gloanţe – zise Marian – eu socot c-ar fi mai bine dacă Smarda s-ar interesa când pleacă cel mai apropiat transport de perle, pe care-l vom urma apoi neobservaţi. Acum, după ce am fost recunoscuţi cu toată deghizarea noastră, nu putem întreprinde nimic.

— Da, da – încuviinţă Fox – zău că nu m-am aşteptat ca banda să ne recunoască atât de repede. S-ar putea crede că aflaseră de sosirea noastră sub deghizare. Totuşi, nu ştiau decât foarte puţini de asta – şi numai oameni de încredere.

— Şi cu toate astea trebuie să învinovăţim pe vreunul din ei – spuse Marian – eu personal sunt de părere că numai ce cineva din apropierea comandantului Godfrey poate fi vorba. Din păcate, guvernatorul din Colombo, Sir Hasting, i-a vestit telegrafic sosirea noastră şi fireşte că prin asta a fost atrasă atenţia bandei şi ea a iscodit cu luare aminte pe fiecare nou venit.

— Ai dreptate – încuviinţă Fox – cele două atentate de pe vapor îndreptăţesc presupunerea d-tale. Aşa dar, să rămânem în barca lui Wansa până-l vom putea urma pe băiatul malaiez?

— Cel puţin până s-o întuneca – zise Marian – după aceea vom putea vâsli spre uscat şi poate că descoperim ceva întâmplător.

Scafandrul Smarda, care ascultase cu luare aminte convorbirea noastră, zise acum:

— Sahib, vă voi călăuzi eu la noapte, căci am descoperit un cort în care se adună bărbaţi care vin şi pleacă în taină.

— Foarte bine! zise Marian, bucuros. Poate facem vreo ispravă. Acum însă să nu vă mai reţinem din lucru, căci Wansa o fi vrând să mai scoată scoici cu perle.

Bărcile din jurul nostru şi porniseră spre bancuri; Wansa ridică şi el ancora şi barca sa fu târâtă de flux către bancuri. După un drum de vreo sută de metri ancorarăm iar.

Smarda aruncă peste bord o piatră grea, legată de o funie groasă din fibră de cocs de care atârna un coş, apoi se aşează pe piatră, se ţinu cu mâna stângă de frânghie, trase de câteva ori aer în piept, apoi Wansa dădu drumul încetişor funiei în jos.

După ce apa turburată se mai linişti puţin, îl văzurăm pe Smarda la vreo zece metri adâncime, stând în faţa unei stânci calcaroase. În mare grabă smulse scoicile cu perle de la locul lor şi le aruncă în coş. Rămase sub apă vreun minut, pe urmă dădu drumul funiei şi ţâşni la suprafaţă.

Se încleştă cu mâinile de marginea bărcii şi trase aer în piept, în vreme ce Wansa ridică funia şi goli în barcă conţinutul coşului. După o pauză scurtă Smarda se lăsă iar afund şi lucrul acesta se repetă de mai multe ori.

Când ieşi la suprafaţă pentru a şasea oară şi se încleştă, sfârşit de puteri, de marginea bărcii, Fox zise deodată:

— Aha, ne vin musafiri! Kanu-ul se îndreaptă spre barca noastră.

O luntre în care se aflau un european şi doi Cingalezi se apropiase până la vreo cincizeci de metri de noi. Fox privi cu încordare într-acolo, apoi spuse încetişor:

— Hm, ăsta e Honders. Sunt curios să văd dacă m-o recunoaşte. Las-că i-o spune Wansa ce trebuie.

Stăpânul bărcii observase şi el acum kanu-ul ce se apropia. Alergă la proră şi făcu semne celor de dincolo ca să acosteze de cealaltă parte a bărcii sale, spre largul mării.

Când cei trei dinăuntru se urcară apoi în barca noastră, el le şopti ceva, cu siguranţă faptul că noi eram deghizaţi şi ne aflam în slujba ocârmuirii.

Imediat cei trei veniră spre noi, în vreme ce Wansa se întoarse către scafandrul Smarda. Fixă iarăşi coşul gol de funie şi-i făcu semn să se afunde din nou, pe când noi ne alăturarăm de noii sosiţi.

III
ATENTATE MISTERIOASE

DEDECTIVUL HONDRES părea un om neînsemnat şi trebuia să admit de la început că părerea lui Fox asupra lui era îndreptăţită. Însoţitorii lui erau Cingalezi, amândoi oameni în floarea vârstei şi care făceau o impresie bună.

— Bună ziua, Mister Fox – salută Honders, zâmbind – aţi ales o deghizare minunată. Nu v-aş fi recunoscut atât de repede, dacă Wansa nu m-ar fi vestit de înalta vizită de pe vasul său. Bună ziua, domnilor.

Se întoarse spre noi şi se prezentă. Îi răspunserăm politicos, dar pe mine mă cuprinse imediat o mare antipatie faţă de el, pentru că nu-l luase de loc în seamă pe Pongo – şi Marian îi dădu îndată de înţeles cum socoteam noi lucrul acesta, spunând:

— Îmi daţi voie, domnule Honders, să vă prezint pe cel mai bun şi credincios prieten al nostru, Pongo.

De voie, de nevoie, Honders strânse mâna uriaşului, dar se vedea lesne cu câtă neplăcere o făcea. Fireşte că nici lui Pongo nu-i scăpă asta şi-l măsură pe englez cu o privire care nu prevestea nimic bun.

— Am auzit de la comandantul Godfrey că v-aţi pus în gând să veniţi de hac acelei bande vestite – zise Honders, cam batjocoritor – aţi avut vreun succes până acum?

— O, da – se grăbi să răspundă Marian – nădăjduiesc chiar că voi da în curând de gol toată banda. Am şi aflat lucruri care ne vor călăuzi pe urma cea bună.

— Ah, asta e foarte interesant! făcu englezul. Mi-aţi putea da ceva amănunte?

— Regret, dar n-aş vrea să vorbesc încă despre asta – răspunse Marian – dar… ei, ce s-a întâmplat? se-ntrerupse el, brusc.

Îndărătul nostru plescăise în apă un corp greu. Ne-ntoarserăm repede şi ne aplecarăm peste marginea bărcii. Văzurăm atunci o privelişte grozavă.

Smarda, scafandrul fu tras pe spate, în adâncime de funia care se-ncolăcise în jurul gâtului său. Frânghia trebuie să se fi rupt pe undeva, se petrecuse pe după gâtul lui şi bolovanul greu îl trăgea acum în jos, unde-l aştepta o moarte sigură.

Dar Pongo al nostru văzuse, întâmplător, nenorocirea şi fără să şovăie o clipă sări după Smarda, ţinând în mâna dreaptă cuţitul de rechini.

Se afundă repede în apă şi la vreo zece metri de la suprafaţă îl ajunse pe bietul scafandru. O fulgerare a cuţitului

său şi în clipa următoare cele două trupuri negricioase ţâşniră la suprafaţă.

Pongo se săltă imediat în barcă şi-l ajută şi pe Smarda, care era pe jumătate leşinat, să urce. Marian se apropiă repede de marginea bărcii şi examină capătul funiei, care atârna încă peste bord.

Părea să fie ruptă, căci se vedeau firele şi nici o urmă c-ar fi fost tăiată de cineva.

Wansa, care stătuse încremenit până atunci, în mână cu coşul gol, bâigui acum:

— Cum s-a întâmplat asta? Tocmai vroiam să prind coşul de funie, când Smarda fu tras în adâncime. Să fie iarăşi un atentat al bandei?

— Nu cred – răspunse Marian – căci funia e putredă şi s-a rupt. Printr-o întâmplare nenorocită s-a încolăcit în jurul gâtului lui Smarda.

Scafandrul îşi mai revenise în vremea asta; se ridică şi-i întinse mâna lui Pongo, cu o privire plină de recunoştinţă, apoi zise:

— Wansa tocmai ridica coşul peste bord, când funia s-a rupt şi s-a încolăcit cu repeziciune în jurul gâtului meu. Credeam că sunt pierdut. Acum n-avem încotro, trebuie să luăm o funie nouă.

Şi Wansa se-ntoarse liniştit şi aduse altă funie.

Honders şi cei doi însoţitori ai săi priviseră scena aceasta cu nepăsare. Acum detectivul zise:

— Asta putea să sfârşească prost. Dar să revenim la chestia noastră: care va să zică vreţi să păstraţi tăcerea în ce priveşte constatările făcute până acum, domnule Farrow? Ei, da, aşa fac de obicei detectivii amatori. Din parte-mi vă doresc mult noroc dar nu cred că veţi ajunge la vreun rezultat. Aşa şi acum trebuie să vorbesc cu Wansa, apoi îmi voi vedea înainte de slujbă.

Se despărţi foarte politicos, dar cu un zâmbet ascuns. Apoi merse cu Wansa la prora bărcii, în timp ce Smarda se odihnea.

Marian se apropiă de scafandru şi noi îl urmarăm. Cingalezul avea o mutră nemişcată, aruncă însă o privire repede spre Wansa şi oaspetele său, pe urmă şopti:

— Sahib Fox, Cingalezul din stânga de lângă Sahib Fox face parte dintre bărbaţii aceia care se-ntâlnesc în taină în cortul pe care vi-l voi arăta astăzi încă.

— Ce?! făcu Fox, surprins. Ăla e doar Nanja, ajutorul lui Honders, cu care lucrează totdeauna împreună. Nu cumva te înşeli, Smarda?

— Nu, Sahib, îl recunosc bine. E drept că nu ştiam că e de partea noastră. Poate că el a descoperit cortul înaintea mea şi caută să afle taina oamenilor care se adună acolo.

— Hm… tot ce se poate! murmură Fox, şovăitor. Cu toate acestea chestia îmi cam dă de bănuit.

— Poate vei mai avea şi alte surprize – zise Marian – acum coboară în luntre, Wansa se va întoarce îndată. Să mergem în cortul nostru căci soarele arde grozav.

Wansa şi venea spre noi. Tăcut, legă iarăşi coşul de funie, dar văzui că aruncă lui Smarda o privire ciudată. În vremea ce scafandrul dispăru iar sub apă, noi ne duserăm spre pupă şi ne vârârăm în cort.

Primul lucru ce-l făcurăm fu să ne luăm jos turbanele, care ne încinseseră capul.

— Grozav! gemu Fox. Cât timp vom mai fi nevoiţi să umblăm aşa? Mai are vreun rost oare, dat fiind că am fost recunoscuţi de bandă?

— Da, are rost, căci la noapte vom fi recunoscuţi mai puţin – răspunse Marian – îmi pun mare nădejde în paza cortului de către Smarda. Şi aşa cum suntem deghizaţi nu vom bate la ochi deloc când vom umbla prin oraşul de corturi. Deocamdată vreau să fac o mică experienţă. Maha, ia vino-ncoace!

Ghepardul se ridică, ascultător şi se apropiă de Marian. Şi un joc foarte interesant pentru noi începu acum.

Marian luase din barcă o frânghioară subţire şi trainică şi-şi făcea cu ea, de joacă, întinzând-o animalului şi trăgând-o repede înapoi când acesta căuta s-o apuce de capăt.

După vreun ceas de joacă izbuti să facă pe ghepard să prindă frânghioara când îi poruncea: „Maha, muşcă!” – şi să-i dea drumul când striga: „Maha, gata!”

Apoi, trebui să-i leg mâinile lui Marian cu frânghioara şi la o comandă Maha începu să tragă de ea, până i-o descolăci.

Pricepurăm acum ce urmărea Marian. Şi după ce făcurăm o scurtă pauză pentru masă, sarcina pe care i-o punea Marian lui Maha devenea mai grea. Acum a trebuit să înnod frânghioara în jurul mâinilor prietenului meu şi fu nevoie de multă trudă până ce ghepardul pricepu că trebuie să i-o roadă cu colţii, cu mare băgare de seamă. Dar după câteva ceasuri, în care timp întrebuinţarăm câteva frânghioare, Maha învăţă de minune să libereze mâinile lui Marian, fie că erau legate în faţă sau la spate. Făcu acelaşi lucru şi cu noi. Eram acum încredinţaţi că la nevoie credinciosul animal ne va elibera.

Marian se apropiă de Wansa, care tocmai golea iarăşi în barcă un coş plin de scoici. Smarda se prinsese cu mâinile de

marginea bărcii şi se odihnea în timpul acestei pauze scurte.

Mai eram al vreo cinci metri de el, când, deodată, scoţând un ţipăt grozav, ridică braţele şi căzu în mare. În clipa următoare Pongo trecu pe lângă noi ca o săgeată şi sări peste marginea bărcii.

Când ajunserăm noi aci, îl şi văzurăm ţâşnind din adâncuri, ducând sub braţ trupul nemişcat al lui Smarda. Îl ridică puţin deasupra apei şi îl traserăm cu toţii repede în barcă.

Scafandrul avea o rană care sângera tare la tâmpla stângă. Oprirăm sângele şi după aceea văzurăm că fusese împuşcat. Din fericire, rana nu era adâncă şi pe când îl pansam, Smarda deschise ochii.

În vremea asta Fox examinase peretele din afară al bărcii şi zise acum:

— Fireşte, iarăşi o împuşcătură dintr-o armă cu aer comprimat. Glonţul s-a înfipt adânc în lemn.

— Era de aşteptat – murmură Marian – după ce atentatul celălalt, cu funia a dat greş. Probabil că Smarda ştie prea mult şi nu trebuie să ne trădeze nimic. A, uite că şi-a revenit! Ei, cum te simţi, Smarda?

Cingalezul privi câteva clipe aiurit în juru-i, apoi scrâşni:

— Acum ştiu… am căpătat o lovitură puternică în cap şi am căzut în apă, de-a îndărătelea. Ah, Pongo, e ud, el m-a scos de acolo.

Se uită cu o privire plină de recunoştinţă la uriaş, care întoarse capul, stingherit.

— Da, a fost un glonţ dintr-o puşcă cu aer comprimat – zise Marian – acum să-l ducem pe Smarda în cort, trebuie să se odihnească puţin.

Wansa veni şi el, dar după ce-l întinserăm pe Smarda în culcuş şi rămaserăm tăcuţi lângă dânsul, Wansa plecă şi puse barca în ordine.

Abia se-ndepărtase el şi Marian întrebă:

— Smarda, unde se află cortul în care intră şi ies bărbaţii aceia?

Omul ne descrise locul foarte exact. Cortul cu pricina se afla la vreo sută de metri depărtare de vasul ocârmuirii, la marginea coloniei. Se deosebea de celelalte prin mărime, aşa că nu-l puteam trece cu vederea.

Scafandrul îşi reveni surprinzător de repede. După ce dăduse lui Marian lămuririle cerute se ridică iarăşi, teafăr de tot, se duse în barcă şi-i ajută lui Wansa. Cu un ceas înainte de apusul soarelui ancora fu ridicată şi ne-ndreptarăm spre plajă. Acum trebuia să ne ascundem iarăşi în cortul dinainte,

căci Wansa urma să vândă recolta din ziua aceea. Aşezarăm pânza în aşa fel încât şi intrarea să fie acoperită, dar noi puteam vedea totul prin câteva crăpături.

Când barca atinse ţărmul, veniră imediat câţiva soldaţi, îndărătul cărora se aflau negustori indigeni, care măsurau cu privirea mormanul de scoici. Veni şi reprezentantul ocârmuirii, care urmărea în tăcere tocmeala.

După ce Wansa îşi vându marfa, cumpărătorii şi soldaţii se retraseră şi peste câteva minute se lăsă întunericul.

Părăsirăm atunci cortul şi coborârăm în luntrea care era legată la pupa bărcii. Vâslirăm spre vasul ocârmuirii şi Smarda, care ne însoţea, ceru sentinelei să-l cheme pe comandant.

Godfrey preferă de data aceasta să coboare la noi în luntre şi ne împărtăşi în şoaptă că al doilea incendiu de pe vas distrusese cu desăvârşire cabina cu unelte, în care fuseserăm închişi noi.

— Cine a fost de pază pe punte în timpul acela? între Marian.

— Sinder – răspunse comandantul – e la noi de o jumătate de an şi e foarte priceput. N-a fost pedepsit încă niciodată.

Comandantul îşi luă rămas bun şi se întoarse pe vasul său. Noi vâslirăm câtva timp în largul mării, apoi făcurăm un ocol şi acostarăm în afara oraşului de corturi.

Părăsirăm luntrea cu băgare de seamă şi merserăm pe marginea pădurii, ca să nu fim văzuţi de pe plajă.

Mâncarăm din fructele pe care le luasem cu noi, ne întinserăm în nisipul cald şi stăturăm de vorbă în şoaptă. Gălăgia dintre corturi se potolea tot mai mult, cântecele, strigătele şi râsetele amuţiră treptat şi în cele din urmă Smarda zise:

— Sahibi, acum vor veni.

— Unul din noi trebuie să rămână aici şi să-l ţină pe Maha! hotărî Marian. Dacă până într-un ceas nu ne întoarcem, atunci va trebui să aducă ghepardul până–n apropierea cortului şi acolo să-i poruncească să ne caute. Cred că cel mai bun lucru e ca Smarda să rămână aici. Pe el îl cunoaşte banda şi dacă îl prind n-au să-şi bată capul cu dânsul.

Propunerea era foarte bună şi scafandrul fu nevoit să rămână pe loc, iar noi pornirăm spre oraş.

Când furăm la vreo douăzeci de metri de cortul suspectat, rămaserăm nemişcaţi şi ascultarăm cu încordare. Într-un rând mi se păru că aud un zgomot slab îndărătul nostru în pădure,

dar totul rămase apoi liniştit şi presupusei că vreo pasăre scosese sunetul acela.

Deodată se iviră în faţa cortului trei făpturi, se opriră înaintea intrării pe urmă intrară înăuntru.

Mai aşteptarăm să vedem venind şi alţii, dar timp de o jumătate de ceas nu se mai arătă nimeni; Marian dădu acum comanda să înaintăm.

Prietenul meu făcu începutul, urmat de Fox, apoi venii eu şi la urmă Pongo. La distanţă de câţiva metri unul de altul ne târârăm binişor înainte, făcând un ocol mare, ca s-ajungem în spatele cortului.

Când furăm lângă cort ne apropiarăm unul de altul. Auzirăm nelămurit murmure înăbuşite dinăuntru.

Marian scoase cuţitul şi, cu băgare de seamă, făcu o tăietură lungă în pânză. De astădată convorbirea dinăuntru se auzi mai lămurit şi, urmând pilda lui Marian, făcurăm fiecare câte o tăietură în pânză.

Puteam vedea acum şi cine era în cort. În jurul unei lămpi mici de ulei stăteau patru băştinaşi în veşminte albe, dintre care doi purtau turbane mari. Ceilalţi doi erau tamili, după cum se vedea din pieptănătura lor.

Lumina lămpii era prea slabă ca să putem desluşi bine chipurile oamenilor, dar mie îmi păru foarte cunoscut omul care stătea în faţa mea.

Vorbeau limba tamită, pe care Fox o cunoştea îndeajuns şi din câteva gesturi de mirare ale sale îmi dădui seamă că indivizii discutau despre lucruri foarte importante.

Deodată perdeaua cortului fu dată la o parte şi înăuntru intră Nanja, ajutorul lui Honders.

IV
SURPRIZE

CU GREU ÎMI PUTUI OPRI o exclamaţie de uimire, de asemenea şi Fox, după cum băgai de seamă.

La intrarea lui Nanja cei patru se opriră din vorbă. El rămase locului lângă intrare, se aplecă şi trebălui la partea de jos a cortului. După câteva minute se ridică, apoi se adresă oamenilor, în englezeşte:

— Am făcut foarte bine c-am vegheat în pădure. Duşmanii noştri stau îndărătul cortului, unde au tăiat şi pânza. Haideţi!

Spunând aceasta înhăţă cei doi drugi de la intrarea cortului îi ridică, apoi… aruncă tot cortul peste noi.

Rămaserăm năuciţi şi pentru moment cu desăvârşire dezarmaţi. Şi duşmanii noştri se folosiră bine de prilejul acesta. Prin pânză răzbătea lumina vie a unor lămpi de buzunar, apoi, a şi pomenii cu câteva lovituri în cap. Îmi pierdui cunoştinţa şi ultimul meu gând fu că-l auzisem pe Nanja în pădure.

*

* *

Când mă trezii, mă văzui zăcând alături de camarazii mei, în cortul ce fusese ridicat din nou. Acum erau aprinse câteva lumini şi recunoscui imediat pe un băştinaş care-mi bătuse la ochi din primul moment. Era… detectivul Honders, care se deghizase şi el ca Indian…

— … da, da, dragă Fox, nu ţi-ai fi închipuit asta – încheia tocmai o frază, râzând batjocoritor.

— E drept că nu mi-aş fi închipuit – răspunse Fox, tăios – că avem printre noi astfel de elemente. Să-ţi fie ruşine, Honders, nu meriţi să fii englez!

— Taci, altminteri… se răsti Honders, furios.

Apoi urmă ceva mai liniştit:

— Dar las-că multă vreme n-o să mai poţi trăncăni. Nanja – se-ntoarse către ajutorul său – pe Smarda ăla trebuie să-l achităm încă în noaptea asta. De două ori a scăpat cu viaţă şi asta nu trebuie să se mai întâmple. Ştie prea multe şi numai el i-a călăuzit pe copoii ăştia la cortul nostru.

— Da, Sahib – răspunse Nanja, slugarnic – Smarda a iscodit cortul nostru. Trebuie să-i întrebăm pe prizonieri unde se află acum, căci au plecat împreună.

Honders ne privi încruntat, apoi se adresă lui Fox:

— Ei, prietene, unde se ascunde Smarda acela? Dacă nu vrei să vorbeşti, pedeapsa o să-ţi fie şi mai aspră. Ce faci?

Vezi să nu-ţi pară rău. Dar poate că domnii ceilalţi sunt mai cuminţi.

Ne privi întrebător pe rând; firește că nu răspunserăm nimic.

— Bine – zise ticălosul, rânjind – o să vă căiţi. Nanja, tu păzește-i! Să-l căutăm acum pe Smarda, care nu poate fi departe. Când vine „Mai Marele”, spune-i cum stau lucrurile! Să hotărască el în ce fel să fie omorâţi indivizii.

Făcu un semn celorlalţi doi indieni – printre ei recunoscui şi pe al doilea ajutor al său – şi părăsi cortul, împreună cu ei. Marian zise imediat:

— Celălalt Indian cu turbanul e tot un european. Mi-am întipărit bine mutra lui şi nu o să-l uit. Dar acum trebuie să ne eliberăm, altminteri Smarda e în mare primejdie. Dacă o fi trecut un ceas, ar trebui să vină Maha, dar nu ştiu cât timp am zăcut în nesimţire. Pongo, fii atent când s-o apropia Nanja acela!

Marian se ridică în începu să facă mişcări disperate cu partea de sus a trupului şi cu mâinile legate la spate. Ai fi zis că încearcă să se elibereze şi Nanja scoase îndată cuţitul şi strigă:

— Stai liniştit, Sahib, altminteri sunt nevoit să te înjunghii!

Indianul ridică cuţitul şi se apropia. Trebui să treacă însă pe dinaintea lui Pongo, care stătea liniştit, de parcă ar mai fi fost ameţit. Dar în clipa când fu lângă credinciosul nostru camarad, Pongo îşi strânse picioarele, apoi le zvârli înainte şi Nanja zbură ca o minge până la uşa cortului, unde rămase întins la pământ.

Pongo se rostogoli imediat cu spatele la spatele lui Marian. Ştiam că vrea să-i deznoade legăturile, dar bandiţii se pricepuseră să facă bine treaba, căci minutele treceau fără nici un folos.

— Ah, am venit tocmai la vreme! se auzi, deodată, un glas batjocoritor de la intrare. Despărţiţi-vă, altminteri vă tai!

În uşă stătea un indian înalt, cu turbanul tras pe frunte. Scoase repede la iveală un cuţit mare şi se-ndreptă spre camarazii mei.

Părea un duşman primejdios şi Pongo se depărtă de Marian, întinzându-se iar pe pământ. Marian făcu acelaşi lucru, dar indianul râse şi zise:

— Mai bine să văd dacă negrul ăla nu i-a slăbit legăturile.

Când se aplecă deasupra lui Marian, Pongo ridică repede picioarele legate, apoi le zvârli cu toată puterea în ceafa omului. Acesta căzu şi rămase nemişcat lângă Marian.

— Bravo Pongo! strigă prietenul meu. Haide mai e puţin şi sunt liber.

Iarăşi se aşezară spate în spate şi după câteva minute mâinile lui Marian erau libere. Scoase repede cuţitul şi-şi tăie legăturile de la picioare. Apoi mă liberă pe mine şi în vreme ce eu tăiai funiile lui Fox şi Pongo, Marian îl lega pe Nanja, acre începuse să geamă. Făcurăm pe urmă acelaşi lucru cu europeanul cel înalt, care se deghizase în oriental şi care fusese cât p-aci să împiedice eliberarea prietenului meu. Fox luă în mână lampa de buzunar şi îndreptă lumina pe trupul leşinatului. Dar în aceeaşi clipa fu aproape să se prăbuşească; îşi duse mâna la frunte şi murmură:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta e Lindsay, şeful poliţiei noastre secrete. E oare cu putinţă?

Se aplecă iar peste leşinat, îl mai examină odată, apoi zise:

— Da, el e. Dumnezeule, nu mi-aş fi închipuit pentru nimic în lume….

— O să mai ai d-ta şi alte surprize – spuse Marian – acum nu e însă vreme de filosofie. Cei patru indivizi se pot întoarce din clipă în clipă. Trebuie să ne împărţim. D-ta, domnule Fox, rămâi cu Robert aici în cort, ca să-i întâmpini când s-or înapoia. Eu cu Pongo ne ducem să-i căutăm. Poate că tot l-au înhăţat pe Smarda şi-l mai putem salva.

Marian şi Pongo părăsiră cortul, iar eu cu Fox ne postarăm la dreapta şi stânga intrării. Ţineam pistoalele de ţeavă ca să-i putem doborî îndată pe bandiţi.

Lindsay, şeful poliţiei secrete, îşi revenise în simţiri. Se zvârcoli de câteva ori încoace şi-ncolo, dar Fox se apropiă repede de el şi-i şopti câteva cuvinte, ceea ce îl făcu că rămase liniştit.

Într-un târziu se auzi un zgomot slab în faţa cortului. Auzii apoi lămurit reputaţia unui om, care asculta s-audă ce se petrece în cort.

În cele din urmă o mână arămie se strecură prin crăpătura perdelei şi o dădu cu băgare de seamă în lături. Tocmai mă pregăteam să ridic revolverul, când văzui şi capul băştinaşului şi recunoscui pe Smarda, scafandrul.

Îl trăsei repede înăuntru şi-l întrebai:

— Smarda, unde sunt camarazii mei?

— Nu ştiu, Sahib – răspunse el, mirat – am plecat repede de la locul meu, fiindcă am văzut venind patru inşi. M-am oprit îndărătul acestui cort, mi-am pitit kanu-ul printre altele ce erau acolo şi am venit încoace cu Maha. Credeam că Sahibii au fost învinşi de cei patru bărbaţi şi vroiam să le vin în ajutor.

— Foarte frumos, Smarda. Acum, însă, trebuie să fim liniştiţi şi să veghem. Cei patru bandiţi, vor veni curând înapoi. Unde e Maha?

— Afara Sahib, mă duc să-l aduc.

În aceeaşi clipă însă se auzi pufăitul furios al ghepardului, apoi urmă un ţipăt înăbuşit şi Marian zise:

— Robert, Fox, repede încoace!

Dădurăm buzna afară. La vreo douăzeci de metri depărtare o ceată de oameni se agita sălbatec. La lumina lămpilor de buzunar recunoscurăm pe Marian şi Pongo, încercuiţi de o mulţime de băştinaşi. Câteva trupuri zăceau pe plajă, dar camarazii noştri aveau să fie învinşi, totuşi în cele din urmă.

Ne repezirăm într-acolo şi lovirăm cu paturile pistoalelor în capetele indienilor care ne stăteau mai aproape.

Culcarăm la pământ patru bandiţi, iar ceilalţi o luară la goană în pădure, urmăriţi de Pongo, care doborî încă trei din ei. Vreo şase însă ne scăpară.

Îi legarăm pe cei doborâţi, care erau numai băştinaşi.

Deodată Pongo se înapoie din pădure, cărând după el un trup neînsufleţit. Îl aruncă la pământ, alături de cei unsprezece Cingalezi legaţi şi recunoscurăm într-însul pe Honders.

Banda, care terorizase atâta vreme pe bieţii pescuitori de perle, părea să fie nimicită în mare parte, căci îl aveam şi pe „Mai Marele”, care era şeful poliţiei secrete.

Marian trimise pe Smarda la vasul ocârmuirii, cu un bilet în care-l ruga pe comandant să vie cu un număr de soldaţi ca să-i transporte pe prizonieri pe vapor.

După ce Smarda plecă, duserăm pe cei unsprezece în cort, unde eram mai siguri de ei. Nu trecu mult şi sosi Godfrey cu douăzeci de soldaţi. Bietul comandant rămase uluit când Fox îi spuse că printre prizonieri se aflau Lindsay şi Honders.

Când furăm pe vapor şi prizonierii închişi în încăperi sigure, Marian îl întrebă pe Godfrey:

— Domnule comandant, care din oamenii d-tale avea liber noaptea asta?

Godfrey ceru lista de permisii. Erau şapte oameni învoiţi, dar numai cinci se înapoiaseră. Cel ce lipsea era Snider, soldatul care fusese de sentinelă pe punte în seara trecută.

— Uite că vine Snider! zise în aceeaşi clipă sergentul care adusese lista.

Soldatul urca puntea de legătură cu uscatul şi salută pe comandant.

— Vino încoa Snider! îl chemă Godfrey. Domnul Farrow vrea să-ţi pună câteva întrebări.

Soldatul se apropiă codindu-se. Prietenul meu îl privi liniştit şi întrebă:

— Unde ai fost, Snider?

— În oraş, domnule – răspunse celălalt – m-am dus să văd dansatoarele.

Pongo se ivi ca o umbră în spatele lui. Marian ridică acum braţul şi lăsă lumina lămpii sale de buzunar să cadă pe faţa soldatului.

Acesta închise ochii, dar Marian îi strigă:

— Te-ai cam grăbit, Snider. Ar fi trebuit să îndepărtezi mai bine vopseaua. Acum te recunosc; ai fost în cort cu Honders. Afară de asta te învinovăţesc de atentatele făptuite împotriva noastră, noaptea trecută, pe vaporul acesta. Domnule comandant dă ordin să fie pus în fiare!

În aceeaşi clipă Snider duse mâna la buzunar şi scoase pistolul, dar Pongo îl şi înhăţase pe la spate şi-l ţinu bine, până veniră doi soldaţi şi-i puseră cătuşe.

Ni se dădură două cabine încăpătoare şi, obosiţi cum eram, adormirăm îndată.

Dar nu ne fu dat să avem o noapte liniştită. După vreo două ceasuri, furăm treziţi de împuşcături şi în clipa următoare părea să se fi stârnit iadul pe vapor. Lovituri, paşi grăbiţi, apoi salve de arme.

Dădurăm buzna afară din cabine. Soldaţii trecură în goană pe dinaintea noastră, spre chepengul principal, care ducea în lăuntrul vasului.

Dintr-acolo se auzeau împuşcăturile, comenzile, strigătele. Ne dădurăm îndată seamă de situaţie: prizonierii se eliberaseră, doborâseră sentinela şi se înarmaseră, cu ajutorul lui Snider, care cunoştea locul unde se aflau armele.

Vocea tunătoare a lui Godfrey domina larma. Imediat detunară trei salve regulate – apoi se făcu linişte.

Prizonierii îşi dăduseră seamă de nebunia întreprinderii lor şi Lindsay le strigă să se predea. Legaţi fedeleş, fură duşi înapoi în închisoarea lor.

V
TAINA TIGRULUI VERDE

A DOUA ZI dimineaţa, Godfrey zise lui Marian:

— Ia spune, domnule Farrow, ce-ai de gând să faci acum? Sunt grozav de curios.

— Vei vedea îndată, răspunse prietenul meu, zâmbind. Dar vreau să te întreb ceva foarte important pentru mine: negustorii care trimit perlele la Colombo obişnuiesc să le asigure?

— De asta a fost vorba abia de curând – răspunse comandantul – agentul unei mari societăţi de asigurare s-a stabilit aici şi cred că a făcut câteva contracte. Exact nu-ţi pot spune, trebuie să-l întrebi singur pe domnul acela, un domn cu numele de Finder.

— Ca băştinaş ce e, nu cred să-mi dea vreo informaţie – spuse Marian, zâmbind – trebuie să fii d-ta atât de bun, domnule Godfrey şi să-l întrebi. Mă interesează mai ales să ştiu dacă a încheiat vreo asigurare ieri sau alaltăieri. Transportul perlelor n-o fi pornit, deci, încă.

— Bine, mă voi informa – făgădui Godfrey.

— Atunci te însoţesc – zise Marian – văd însă că mai avem puţin timp.

Privi spre mare şi când mă întorsei văzui kanu-ul lui Wansa, pe care Smarda îl vâslea pe lângă vasul nostru. La pupă stătea Wansa, care se ridică şi făcu o plecăciune respectuoasă.

În faţa lui, pe banca din luntre, stătea un băiat malaiez. Cu acesta vroia deci Wansa să trimită la Colombo cele cinci mărgăritare de preţ. Ideea era bună, căci nimeni n-ar fi bănuit că piciul acesta ducea o astfel de avere.

Când kanu-ul trase pe uscat, Marian strigă repede:

— Trebuie totuşi să plecăm. Repede! Să ne luăm şi puştile. Poate nici nu ne mai întoarcem aici. Domnule Godfrey, ia doi soldaţi care să ne urmeze din depărtare!

Ne echiparăm repede, apoi coborârăm puntea, urmaţi, la distanţă, de cei doi soldaţi.

Pe plajă Marian îşi roti privirea împrejur, făcu un gest de necaz şi zise:

— Am zăbovit totuşi prea mult. Domnule Godfrey, du-ne repede la agentul Finder!

După câteva minute apucarăm într-o piaţă mică unde comandantul ne arătă un cort mai mare, la vreo treizeci de metri de noi.

— Colo locuieşte Finder – zise el – ah, uite-l pe Wansa ieşind de la dânsul. Probabil că şi-a asigurat perlele pe care vrea să le expedieze astăzi.

Wansa părăsise cortul, împături cu grijă o hârtie şi o puse în buzunar. Făcu apoi semn micului malaiez care aşteptase în apropiere şi împreună dispărură printre corturi.

— Repede, după el! zise Marian. Trebuie să aflu pe ce drum îl trimite pe bietul băiat! Ce ticăloşi! Nu-i cruţă nici pe nenorociţii ăştia de copii. Domnule Godfrey, întreabă-l repede pe agent dacă Wansa şi-a asigurat perlele, apoi vino după noi! Grăbeşte-te, însă, ca să ne poţi ajunge.

Godfrey clătină capul, mirat, dar ne-o luă înainte şi intră în cortul agentului. Noi ne strecurarăm printre corturile pe unde apucase Wansa cu micul malaiez şi în curând îi zărirăm pe cei doi la oarecare depărtare.

— Merge drept înainte – zise Fox – acolo începe poteca veche din pădure, care duce la Colombo, trecând prin Anuradhapura. Mă mir că nu-l trimite pe băiat cu trenul.

— Las-că ştie el Wansa de ce-l trimite pe jos – zise Marian – cu trenul s-ar putea totuşi ca lucrul să nu meargă… Ei, domnule Godfrey, pentru ce sumă le-a asigurat?

— Drace – gâfâi comandantul – ai miros fin, zău aşa, domnule Farrow. Wansa a asigurat cele cinci perle pentru trei mii de lire. În felul acesta n-are ce pierde chiar dacă i s-or fura.

— Ba eu cred că în nici un caz n-ar fi suferit pierderi – răspunse Marian – aha, am ajuns la pădure. Îi mai dă băiatului câteva instrucţiuni – uite-l acum că vine înapoi. Hai să ne pitim repede printre corturi.

Miraţi peste măsură ne supuserăm ordinului.

— Domnule Godfrey – şopti Marian comandantului – crezi că Wansa i-a arătat perlele lui Finder?

— Da. Şi agentul era încântat.

— Atunci e bine. Fiţi cu băgare de seamă!

Wansa se apropia. Când fu înaintea noastră, ieşirăm din străduţa îngustă dintre corturi şi Marian se înfipse în faţa Indianului.

Acesta se sperie grozav, se reculese însă repede şi, înclinându-se, întrebă:

— Ah, Sahibi! Doresc Sahibii să ştie ceva?

— Da – răspunse Marian, aspru – cum îl cheamă pe băiatul care e acum în drum spre Colombo?

— Numele lui e Kunda, Sahib. Duce cu el cele cinci perle pe care le-am găsit eu.

— Şi unde urmează să fie atacat? întrebă Marian, cu asprime.

Wansa păli, apoi îngăimă:

— Nu pricep, Sahib…

— Atunci o să fiu ceva mai lămurit: unde urmează să-l atace tigrul verde pe micul Kunda?

— Wansa rămase ca încremenit câteva clipe, apoi sentoarse repede şi dădu să fugă. Dar se pomeni în braţele vânjoase ale lui Pongo.

— Cheamă soldaţii! ceru acum Marian comandantului.

Godfrey fluieră odată şi când militarii veniră, prietenul meu le ceru să pună cătuşe indianului.

Marian începu să-l scotocească prin brâu şi Wansa se făcu pământiu la faţă când prietenul meu scoase la iveală o punguliţă de piele. O deschise şi goli conţinutul în palmă: cele cinci perle preţioase, pe care spusese că le trimisese la Colombo, cu băiatul, sclipeau în toată splendoarea lor.

— Aşa! făcu Marian, mulţumit. Domnule Godfrey, cred că nu te mai îndoieşti că şi Wansa acesta face parte din bandă. El a fost acela care a tăiat funia de care era legat Smarda. Kunda pluteşte în mare primejdie, căci urmează să fie sfâşiat în drum de tigrul verde. Şi pentru perlele aşa-zis pierdute, Wansa avea să primească trei mii de lire de la societatea de asigurare. Aşa, domnule Godfrey, Wansa trebuie închis alături de ceilalţi oameni ai bandei şi transportat la Colombo – iar noi să-l urmăm repede pe micul Kunda.

— Drace! exclamă Godfrey. Dar cum ai putut măcar să bănui asta, domnule Farrow?

— Wansa a făcut o greşeală foarte mare – spuse Marian – întâmplător mă pricep la perle şi am recunoscut îndată că cea mai mare din astea cinci perle e poleită cu praf de perle. Şi deoarece Wansa spunea că abia o găsise, am ştiut de la început cu cine am de-a face. Şi acum îţi spun la revedere, domnule Godfrey. Cred că ne vom întâlni în Colombo, dacă vom izbuti să punem mâna pe restul bandei. La ce depărtare e Anuradhapura?

— La vreo şaizeci de kilometri – răspunse comandantul – abia mâine veţi trece prin străvechiul oraş, care e pe jumătate cotropit de pădurea seculară.

Mai strânserăm odată mâinile comandantului, apoi nendreptarăm spre pădure. O şosea binişor întreţinută trecea printr-însa.

Marian o luă atât de repede la picior, încât Fox, care nu era obişnuit începu îndată să geamă. Dar prietenul meu nu ştia ce-i mila şi-i strigă peste umăr să ne urmeze cum o putea,

dacă nu e în stare să ţie pas cu noi până-l vom fi ajuns pe micul Kunda.

Fox strânse din dinţi şi se sili să nu rămână în urmă. Băiatul, însă, părea să fie iute de picior, căci străbăturăm kilometru după kilometru fără să dăm de el.

În cele din urmă, după câteva ceasuri de mers, Marian se opri şi zise, gâfâind:

— Staţi, cred c-am făcut o greşeală. E foarte probabil că Kunda ne-a observat mai curând decât noi pe el, s-a ascuns repede şi noi am trecut pe lângă dânsul. Să intrăm aici în desiş şi să îmbucăm ceva. Cred că va veni şi el în curând.

Ne aşezarăm pe locul acela liber dintre tufe şi mâncarăm din fructele ce le luaserăm cu noi. N-aveam vreme să aprindem un foc ca să încălzim conserve.

Se scurse vreo jumătate de ceas. Puterile ne reveniseră şi începui să mă tem că poate Marian se înşelase totuşi şi Kunda se afla înaintea noastră… Deodată Pongo ridică mâna şi şopti:

— Atenţie, Massers, om vine!

Nu auzeam absolut nimic, dar ne puteam bizui pe Pongo. Priveam cu încordare printre tufe şi după câteva minute se ivi într-adevăr micul Malaiez, care gonea de-a lungul potecii, privind speriat în juru-i.

Când copilul fu în dreptul nostru, Pongo făcu o săritură înainte şi-l prinse de mână. Băiatul scoase un ţipăt de spaimă. Acum ieşirăm cu toţii dintre tufe şi Marian vorbi cu blândeţe copilului.

Din fericire stăpâneam binişor limba malaieză şi poate că auzind graiul de acasă, băiatului îi pieri spaima.

Marian îi spuse că Wansa îl trimisese la o moarte sigură, dar noi îl urmaserăm, ca să-l apărăm. Apoi îl întrebă dacă Wansa îi dăduse o pungă cu perle şi când Kunda încuviinţă şovăitor, Marian îi ceru să cerceteze ce se află în ea.

Se dovedi acum că punga conţinea cinci pietricele rotunde şi netede. Kunda fu încredinţat de ticăloşia lui Wansa şi vru să se înapoieze, dar prietenul meu îi spuse atunci că printr-însul ar putea fi salvaţi mulţi oameni de a fi sfâşiaţi de tigru. Îi făgădui şi o răsplată mare şi, în cele din urmă, Kunda se învoi să ne ajute.

După cum bănuise Marian, băiatul trebuia să meargă fără întrerupere până la miezul nopţii şi abia atunci – după cum îl încredinţase Wansa – era înlăturată primejdia ca perlele să-i fie furate.

— În cazul acesta – spuse Marian, mulţumit – atacul urmează să aibă loc lângă oraşul acela vechi. Până s-o lăsa

întunericul putem merge împreună, apoi Kunda va trebui să o ia înaintea noastră.

— Mariane, dar se poate lesne întâmpla ca Kunda să fie sfâşiat îndată de misterioasa fiară – îmi dădui cu părerea.

— La sta m-am gândit şi eu, fireşte, de aceea trebuie să căutăm să-l ocrotim. Pongo, cunoşti vreo buruiană, al cărei miros îndepărtează tigrii?

— Da, Massers! răspunse uriaşul Negru. Pongo caută îndată.

Se înfundă în desiş, în vreme ce noi ne urmarăm drumul.

După câteva minute se întoarse, ţinând în mână nişte buruieni care răspândeau un miros plăcut dar foarte tare.

— Tigru repede dă înapoi – lămuri el – Kunda nu trebuie are frică.

— Minunat! exclamă Fox – la toate te gândeşti d-ta, domnule Farrow. Acum sunt şi eu încredinţat că vom da de urma acestui tigru verde.

*

* *

Până pe înnoptate merserăm voiniceşte mai departe, fără oprire. Când însă întunericul se lăsă brusc, Marian zise lui Kunda:

— Kunda, o iei singur înainte şi noi rămânem în apropierea ta. Pongo, freacă-l cu buruienile alea!

Uriaşul Negru făcu treaba asta foarte temeinic şi băiatul împrăştia un miros foarte tare când Pongo fu gata. Lui Maha i se legă o liană groasă în jurul gâtului, al cărei capăt îl ţinea Pongo.

Băiatul porni voiniceşte şi noi îl urmarăm la distanţă de vreo treizeci de metri, silindu-ne să nu facem zgomot, în schimb Kunda, ascultând de sfatul lui Marian, făcea tocmai dimpotrivă, astfel că ştiam mereu unde se află şi el.

Mergeam de un ceas prin beznă, când din desişul din dreapta se auzi un mârâit şi un pufăit; ne oprirăm imediat, iar Kunda scoase un ţipăt de spaimă. În clipa următoare tigrul verde se ivi lângă el pe şosea.

Acum pe întuneric, sclipea de parcă ar fi avut foc pe dinăuntru. Câteva clipe rămăsei încremenit, atât de sinistră era arătarea aceasta.

Îl auzii pe Marian trăgând cocoşul puştii sale şi smucii şi eu repede arma de pe umăr. Fiara se dădu repede câţiva paşi înapoi şi scoase un pufăit furios. Gloanţele noastre detunară unul după altul. Dar se părea că tigrul nu fusese atins cum trebuie.

Scoase un răcnet de durere, apoi răsună din desiş ţipătul de pasăre, pe care-l auzeam acum pentru a treia oară şi cu mişcări fulgerătoare tigrul luminos dispăru printre tufe.

Eram încremenit, dar Fox râse şi zise:

— Ei, domnilor, acum credeţi că fiara e invulnerabilă? Socot că gloanţele noastre au nimerit, fără doar şi poate. Ce părere aveţi?

— Hm…. Acum s-a adeverit bănuiala mea, răspunse Marian, mulţumit. Cred cu siguranţă de data aceasta că vom lămuri taina acestei fiare. Trebuie să rămânem peste noapte în apropiere şi mâine dimineaţă îl vom pune pe urmele sale. Ne petrecurăm noaptea la vreo sută de metri de locul unde se ivise tigrul, acela ciudat. Micul Kunda rămase cu noi, firește, căci era un martor preţios – şi în nici un caz nu şi-ar fi urmat drumul prin pădure, noaptea.

A doua zi dimineaţă pornirăm în căutarea tigrului verde. Peripeţiile prin care am trecut cu prilejul acesta ţi le voi istorisi altădată, dragă George – îşi încheie povestirea doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ÎN ŢARA MĂRGĂRITARELOR.**

În volumul următor:

ORAŞUL IN PĂDURE.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro